

317 620 Ульяновка  
Кіровоградської обл.  
Промисловий провулок 5 кв. 13

«33-й: голод»

Мені 69 років. Жила наша сім'я в селі Голосково, Кривозерського р-ну Одеської обл. (тепер Миколаївської). У нас було 6 вуликів з бжолами. Завдяки цьому ми вижили, хоча й були пухлі з голоду. Голоскаво - це містечко де ставав базар.

(малюнок місцевості)

В Голоскові на базарі у двох жінок було відібрано казани з холодцем. На медпункті врач Равіч і моя мати Тенцунік (Тенщунік) не могли визначити, з чого холодець. Хворий Барановський ствердив, що холодець з людського мяса. Барановський кабаник і знав багато з досвіду свого. Незабаром в с. Терновата Первомайського району міліція виявила на горіщі в двох хатах 18 людських черепів і забрали кількох людей що займалися таким «промислом».

В с. Ониськово Чечельницький Григорій схопив свого 10-річного сина і над коритом почав різати йому шию косою, але хлопчик видерся і почав кричати. Батько був безсилий з голоду і не зміг удержати сина. Збіглись люди, почали бити Григорія. Прибіг Брат його голова сільради теж Чечельницький ударив рукояткою нагана по голові, викопали яму неглибоку і закопали ще живого, а він просився не вбивати і говорив «Не бийте мене, я ж хотів наїстися хоч раз». В с.Люшневата [Люшнювате] декілька разів доганяли ветлікаря Чернієнка Саву щоб зарізати але він завжди втівав.

У нас була рушниця і старший брат ходив у млин де йому щастило підстрелювати щурів (пацюків) і це було наше «м'ясне блюдо». Ми даже знали що з горобців з лободою суп смачніший чим з ворони. З ворони суп як чорний дьоготь.

Коли зацвіли бур'яни, що вкривали поля, то бджоли нас спасли. Людей в наших селах стало менше половини.

Можу повідомити «СТАЛІНСЬКЕ МЕНЮ» коні, собаки, коти, пацюки, горобці, ворони, лобода, кора, коріня очерету і т.д.

В с. Люшневата самий заядлий «активіст» був Міняйло Денис.

А в с. Ониськові був Волошанавський Базиль, він був придуркуватий (шизофренія) і мав на хазяйстві бубона бо грав в духовому оркестрі раніше. Під час «сплошної колективізації» його заганяли в соз. Приводили в сільську раду ставили до стінки і «розстрілювали». Поклацають затвором гвинтівки потім відпускають щоб подумав. Так він і помер обійнявши бубон в своїй хаті.

А під час репресій в 1937 р. з нашої сім'ї залишився я один. Батько мав георгієвські хрести і шаблю (подарунок Котовського) за хоробрість. Він помер в Рибінських таборах. А кат Каганович Лазар живе в Москві і одержує персональну пенсію. І довго живе – 95 років. Він же людоїд. І радянська влада і партія таке дозволяє.

(підпис)

317 620  
м. Ульяновка, Кіровоградська обл.  
в. Промислова б. 5 кв. 13  
Темцунік Георгій Васильович